

Durmuş Hocaođlu

Bir Ülkenin Kurtuluşu O Ülkeyi Batıranlardan Beklenemez

Türkhaber., Yıl: 1., Sayı: 007., 27.05.2002-02.06.2002 (Pazartesi-Pazar), s.21

Durmuş Hocaođlu, *Türkhaber* Yazıları Sıra No: 07

Künye:

- Hocaođlu, Durmuş., “Bir Ülkenin Kurtuluşu O Ülkeyi Batıranlardan Beklenemez”, *Türkhaber.*, Yıl: 1., Sayı: 007., 27.05.2002-02.06.2002 (Pazartesi-Pazar), s.21

TÜRKHABER

Birkaç gün önce âilemizin en küçüğü, İktisat talebesi oğlum Kürşad ile sohbet ederken, bundan takriben otuzyediyıl kadar öncesinde lise me’zunu olma aşamasında, bıyıkları yeni-yeni terleyen bir genç iken ülkem ve milletim için ne kadar büyük bir heyecan ile dolu olduğumu, önümdeki yıllardan ne kadar da çok şeyler beklediğimi düşündüm. Gerçekten de ne günlerdi o günler! 2000’e girmiş bir Türkiye’yi tahayyül ederken ne kadar da büyük hülyâlarım vardı: Türkiye o tarihte henüz çok gençti; meselâ Kaanûnî Sultan Süleymân’ın 46 yıllık saltanatı kadar bir ömre dahi ulaşmamıştı; önünde çok güzel bir gelecek vardı; büyüyecekti, serpilecekti, bir cihan devleti olacaktı; Türkler yeniden tarihî azametlerine yarasır bir biçimde sahneye çıkacaklardı...

O tarihte Alamanya Gurbetçiliği henüz yeni başlamıştı, bu hoşumuza gitmiyordu, ama Türkiye de yatırım yapan bir ülke idi; birkaç yıla kalmaz bu işi hallederiz diyorduk! O tarihte Türkiye, İtalya ve İspanya ile aynı seviyedeydi, o tarihte Kore, henüz Mehmetçik’in eliyle hürriyeti hediye edilmiş sıradan bir Uzak-Doğu ülkesi idi. Gerçekten ümitli idik: Sıkıntılarımızın şöyle bir omuz vermekle aşılabileceğine, Türkiye’nin önünde “nurlu ufuklar” görünmekte olduğuna samîmiyetle inanmakta idik. Vâkıa henüz 27 Mayıs’ın acıları taptâze idi; ama yine de bunları aşabilecek gücü ve enerjiyi kendimizde buluyorduk.

Şimdi bir de bugüne bakıyorum: Heyhat! Bu güzel tasavvurların hiçbirisi gerçekleşemedi; yanına bile yaklaşmadık. Ne hazîn!

★★★

Türkiye üzerinde dışarıdan çok oyunlar oynandı, ama bu memlekete en büyük zarar kendi içinden geldi. Bu ülkeyi ilk önce ve en derinden, içten 27 Mayıs’ın kanlı hâtırası sarstı; Devlet ile Millet arasına, hâlâ silinmeyen kara bir gölge düştü; dıştan ise, saldırgan Sovyet yayılcılığı ağır bir darbe indirdi; bütün bir ülke, 60’ların sonlarında başlayan ve 12 Eylül’e kadar devam eden, adı konmamış bir iç savaş yaşadı. 12 Eylül darbesi ile belirli bir geleneği oluşmuş olan siyâset çöktü, köksüz siyâset dönemi başladı. Arkasından, 15 yıl süren PKK isyânı yeni bir darbe daha indirdi; bunu, yükselen hesapsız-kitapsız siyâsî İslâmcılığın Devlet’e yönelmesinin sonunda birkaç fare için bütün samanlığı ateşe vermeye kalkışan 28

Şubat süreci tâkip etti. Bu müddet zarfında, 1950’de DP ile başlayan merkez-sağ iktidarların en büyük ihtiraslı hedefi olan “üretim”, “yatırım”, “sınâileşme” öldü. Görgüsüz, kaba bir tüketim dalgası, Türkiye’yi kapladı; üretmeden tüketmek, bol-bol tüketmek, deliler gibi tüketmek isteyen, fâiz ve rant batağına gömülen bir Türkiye ortaya çıkmaya başladı.

Hâsılı bütün bu kötü süreç Türkiye’yi usul-usul çürüttü. Köksüz ve görgüsüz siyâsetçilerin, zıpçıktı medya züppelerinin hayatlarını model alan toplum çürümeye başladı; PKK isyânı ekonominin belini kırdı, başka tür bir çürümeye sebebiyet verdi; aşırı abartılı hedeflere yönelen 28 Şubat politikaları mütedeyyin insanlarda, yâni bu ülkenin omurgasında, “vatan”, “devlet”, “bayrak” gibi en kutlu kavramların aşınmasına sebebiyet verdi; bu da başka bir çürümeye yol açtı: Vatan-sevmezlik demek olan Kozmopolitizm bir çığ gibi büyüdü; değerler skalası alak-bullak oldu.

Türkiye’nin haysiyeti aşındı; içeride hak aramasını bilmeyen mazlum insanlar karşısında haydalanana, kabadayılık yapan, dışlerinden kan damlayan erkek arslanlar gibi kükreyenlerin dışarıda süklüm-püklüm durduğu, milletler-arası ortamlarda bir îtibârı, bir ağırlığı kalmayan, teftiş ve murâkabe edilen, emir ve komuta ile yönetilen, gönüllü kolonileşme süreci yaşayan bir ülke ortaya çıktı.

Şimdi büyük bir tahassür ile yâd ettiğim o ümit ve heyecan dolu gençlik yıllarımı herşeyden ziyâde kötü siyâset ve kötü siyâsetçi utanmaz bir hovardalıkla bitirdi; o günlerin siyasetçilerinin birkısmı hâlâ muhtelif şekillerde siyâsette ve şimdi de aynı utanmaz hovardalıkla bugünkü gençliği bitirmeye devam ediyorlar; yeni yetişen siyâsetçi nesil ise eskilerden daha da beter. Bu noktada, bir müddetten bende ürperti uyandıran, bizzat canlı şahidi olduğum bir gelişmeye dikkat çekmek istiyorum: Talebelerimde birkaç yıldan beri, ciddi bir biçimde artan bir soğuma gözlemliyorum; derslere alâka her sene biraz daha azalıyor. Diğer birçok meslekdaşımın da te’yid ettiği bu keyfiyet, birçok sebebe bağlı olmakla berâber, kendi imkanlarımla yaptığım araştırmalardan elde ettiğim netîcelere göre en önemli bulduğum sebep, gençlerin, Ülke’nin ve dolayısıyla da kendilerinin geleceğinden her geçen gün biraz daha az ümit beslemekte oldukları. Gençlerdeki ortak kanâat şu merkezde: “Biz yönetilenler, ‘aşağıdakiler’, ne yaparsak yapalım, yönetenler, ‘yukarıdakiler’ her şeyi mahvediyor. Bu Ülkede ne denli güzel şeyler yaparsanız yapınız, git-gide çirkefe dönüşen siyâset temizlenmediği müddetçe hiçbir sonuç alınması mümkün değil. Siyâset, ele aldığı herşeyi öğütterek bitiren, elinin değdiği herşeyi kirleten, ifsâd eden en dejenere bir müesseseye dönüşmüş vaziyette. Onun için, öğrenip de ne yapacağız; bu memlekette artık en iyi ile en kötü aynı kapıya çıkıyor; binâenaleyh, bize geçerli bir not verin de siz de kurtulun biz de!”

Daha hayatının başındaki bu fidanlardaki bu bedbinlik, bu yılgınlık hayra alâmet değil; ama haksız da sayılmazlar ki! Onlar, önünü göremez hâle gelen, otuz sene sonrasını hesaplayamayan bir ülkenin çocukları.

Acı ama hakikat bu: İşler her geçen gün daha kötüye gidiyor. Kötü, tam ve hakikî mânâsıyla “kötü” siyâsetçinin elinde, bu ülke tam bir felâkete sürükleniyor.

Şahsî kanâatim odur ki, Türkiye şu ânda, fiilî olarak gerçek anlamda bir “bağımsız devlet” olma hüviyetini kaybediyor. Amerika’dan, AB’den gelen tâlimatlar ve/ya tavsiye ve telkinler doğrultusunda kaanunlar çıkartılan, kendi varlığını Avrupa Birliği’nin varlığının potasında eritmeyi, kendi varlığına kendi eliyle son vermeyi, kendi eliyle kendisini feshetmeyi içine sindiren bir ülkenin bağımsızlığı diye bir şey bahse mevzû olabilir mi?

Türkiye hiç bu kadar kötü bir vaziyete düşmemişti ve siyâset hiç bu kadar kirlenmemişti. Nitekim, siyâset gerçekten de o kadar kirlenmiş bulunuyor ki, bütün bu skandallara karşılık, daha henüz bir hafta kadar önce yapılan bir anketin sonuçlarına göre, *saygıdeğer* milletvekillerinin (%35'i "çok" olmak üzere) cem'an %70'i hâlden memnun, %50'sinin en büyük ümidi ise bakanlık koltuğuna oturmak. O *saygıdeğer* milletvekilleri ki, onların eliyle TBMM'nin irâdesi AB Parlamentosu'na teslim ediliyor; o *saygıdeğer* milletvekilleri ki, onların elbirliği ile dayanışmalarının netîcesinde ucu hep siyâsete uzanan büyük yolsuzlukların, tüyü bitmemiş yetimlerden çalınan paraların siyâset ile olan bağlantıları deşifre edilemiyor; ama yine *saygıdeğer* milletvekillerimizde işbu hâllerinden çok memnunar!

Acaba, diyorum, bu çok *saygıdeğer* milletvekillerimizin, hiç kendi-kendilerine "Türkiye'ye ve Türklere neler oluyor?" ve "bugün bu vatan ve bu millet için ne yaptım?" diye suâl tevcih ettikleri vâki' oluyor mu?

★ ★ ★

Türkler, zengin kaynakların fakir bekçisi olmaya devam ediyor. Bu ne büyük bir skandaldır: Bor, daha şimdiden 21nci asrın en büyük enerji kaynağı olarak kabul ediliyor; dünyada **Bor saltanatı** başlayacak; bizim için de tam zamanı! Çünkü bütün dünya Bor rezervlerinin %70'i Türkiye'de. Ama bakın şu tâlihsiz memlekete ki, elimizden malımızı çalmak için en iğrenç kumpaslar kuruluyor ve bu kumpasçıların suç ortağı da yine siyâsetçi çıkıyor.

Bu ne büyük bir gaflet ve dalâlettir ki: Enerji gibi birinci dereceden stratejik önemi hâiz ekonomik bir değer, bütünüyle dışarıya bağımlı ve bağılı hâle getiriliyor; nükleer santral kurulmasını engelleyerek milletlerarası enerji mafyasına hizmet etmek için bu konuda tabu oluşturuluyor; sularımız boşa akıyor; var olan santraller çalıştırılmıyor, yenisi yapılmıyor; dışarıdan "tüketim garantili" doğal gaz alınıyor ve bizler de her sene git-gide biraz daha batağa saplanıyoruz.

Ve dahi, yine bu ne büyük bir ayıptır ki: Doğal gazın ithal fiyatı hâlâ bilinmiyor ve hiçbir zaman da bilinmeyecek.

Ama bu skandallar karşısında saltanatlarından fevkalhad memnun *saygıdeğer milletvekillerimizin* sesi-soluğu çıkmıyor. Onlar, hallerinden pek memnun!

Türkiye ekonomide kriz üstüne kriz yaşıyor; topluma açıklanan enflasyon rakamları sahte; reel ekonomiye, üretime, yatırıma gitmeyen büyük miktarlardaki bir serseri para ranttan ranta koşuyor; beri yandan milyonlarca insan işini kaybetti; ama krizden çıkış yolu dışarıdan gelecek olan paralardan bekleniyor.

Memuruna 200 milyon doları vermeyen devlet, boşa akıtılan suya her yıl 200 milyon dolar veriyor; dört sene sürekli ödenmiş daha onbir senesi var.

Türkiye'nin omurgası kırılıyor; ahlî bir çürümeye gebeyiz; "ecnebi damadlar saltanatı" yaşıyor, Şanlı Diyanetimiz de bu utanca çanak tutuyor.

Türkiye'nin omurgası kırılıyor; dışa karşı boynumuz eğrildikçe eğildi, Bayan Fogg'un kendi evimizde hakaret etmediği kişi ve kurum kalmadı; herkes üç maymunu oynuyor.

Ama herşeye rağmen altanatlarından fevkalhad memnun *saygıdeğer milletvekillerimizin* sesi-soluğu çıkmıyor. Onlar, hallerinden pek memnun!

★ ★ ★

Acaba, bu çok *saygıdeğer* milletvekillerimizin, hiç kendi-kendilerine "Türkiye'ye ve Türklere neler oluyor?", "bugün bu vatan ve bu millet için ne yaptım ve yârın ne yapabilirim ?" diye suâl tevcih ettikleri vâki' oluyor mu diye soramlı mıyım?

Hayır! O zaman, bu ülkenin kurtuluşunu, onu batıranlardan beklemiş olurum!

★ ★ ★

Ama herşeye rağmen ümitliyim:

“Göz yumma güneşten ne kadar nûru kararsa
Sürmez ebedî, her gecenin gündüzü vardır.”

Evet herşeye rağmen yine de ümitliyim; hâlâ ve henüz onyediyedi yaşındaymışçasına! Ama ümîdim siyâsetçide değil. Bir ülkenin kurtuluşu o ülkeyi batıranlardan beklenemez.

Bence, artık Türklerin vaziyetten vazîfe çıkararak siyâsete el koymaları vakti gelmiş bulunmaktadır.

